

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У. 1582/12
25.6.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Душанке Марјановић, председника већа, мр Зорана Рељића и Зорице Китановић, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, у управном спору по тужби тужиоца П. д. "И." доо за унутрашњу и спољну трговину из Б., чији је пуномоћник адвокат Растко Петаковић из адвокатског ортачког друштва "Карановић&Николић" из Београда, Ресавска 23, ради поништаја решења Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-13/2011-45 од 23.12.2011. године, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа дана 25.6.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА СЕ** решење Савета Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-13/2011-45 од 23.12.2011. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ се тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 33.540,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу I диспозитива, утврђено да је одредба члана 5. став 4. Уговора о купопродаји број 0038/2009 закљученог дана 09.02.2009. године између "И." д.о.о Б., као купца и продавца концерна "S.T." д.о.о Б., који је уговор закључио у име и за рачун зависних друштава: "S." д.о.о Б., Компанија

"Т." а.д Г.М. и "Т. а." д.о.о Г.М. - у стечају, у којем је прописано да се продавац обавезује да ће примењивати један јединствени ценовник на подручју целе Републике Србије, забрањен рестриктивни споразум којим је утврђена продајна цена у даљој продаји, чиме је значајно нарушена конкуренција на тржишту трговине на мало прехрамбеним производима из програма кондиторских производа, прераде воћа, поврћа и дечије хране привредних друштава: концерн "S.T." д.о.о Б., "S." д.о.о Б., Компанија "Т." а.д Г.М., "Т. а." д.о.о Г.М. - у стечају, у неспецијализованим продавницама претежно прехрамбене робе и друге робе широке потрошње на територији Србије. Ставом II и III диспозитива оспореног решења, утврђено је да одредбе под тачком 1. Анекса IV/1 и тачком 7. Анекса IV/2 - наведеног уговора, представљају забрањен рестриктивни споразум којим је утврђена продајна цена у даљој продаји, чиме је значајно нарушена конкуренција на тржишту трговине на мало прехрамбеним производима из програма кондиторских производа "S." д.о.о Б., односно прехрамбеним производима из програма прераде воћа, поврћа и дечије хране Привредног друштва компаније "Т." а.д Г.М., на територији Републике Србије. Ставом IV диспозитива оспореног решења утврђено је да је забрањени рестриктивни споразум из ст. I, II и III диспозитива ништав, а ставом V је забрањено привредним друштвима из става I свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција. Решењем је, такође: одбијен предлог "S. g." доо из Н.С. за прекид поступка (став VI), одбијен предлог концерна "S.T." доо Б. за обуставу поступка (став VII), а ставом VIII диспозитива ослобођена су од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције привредна друштава "S. g." доо из Н.С., концерн "S.T." доо Б., "S." доо Б., Компанија "Т." а.д. Г.М. и "Т. а." доо Г.М. - у стечају, док је у ставу IX одбијен предлог тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције (став IX). Ставом X диспозитива оспореног решења одређена је мера заштите конкуренције тужиоцу у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини 2% од укупног годишњег прихода оствареног у 2008. години, и то 569.379.780,00 динара и наложено тужиоцу да уплату наведеног износа изврши на назначени рачун у корист буџета Републике Србије (став XI) и то у року од четири месеца од дана пријема решења под претњом принудног извршења (ставом XII). Ставом XIII је одбијен предлог тужиоца за извођење доказа вештачењем. Ставом XIV је одређено да се решење објављује у "Службеном гласнику Републике Србије" и на интернет страни туженог.

У тужби поднетој овом суду 6.2.2012. године, тужилац "И." д.о.о за унутрашњу и спољну трговину из Б. оспорава законитост решења туженог органа наводећи да у решењу није правилно примењен закон, други пропис или општи акт, да није поступљено по

правилима поступка, као и да је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, а да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Тужилац, у уводном делу тужбе, истиче да суштински не оспорава првих пет тачака диспозитива оспореног решења - констатацију туженог да је предметни споразум забрањен у смислу члана 7. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 79/05), односно у смислу члана 10. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 51/09). Сматра, међутим, да је тужени у поступку применио погрешан пропис и незаконито изрекао управно-казнену меру заштите конкуренције против тужиоца. Тужилац наводи да је остварио право на изузеће од кажњавања и да је тужени погрешно применио материјално-правни пропис када је на две правне ситуације (једну од 09.02.2009. године када је закључен Споразум, и другу од 30.10.2009. године када је поднето Обавештење) применио "нови" Закон о заштити конкуренције - пропис који у тренутку настанка тих ситуација није био у примени. Тиме је, по мишљењу тужиоца, тужени прекршио члан 197. Устава Републике Србије кроз повреду два уставна принципа: забрану повратног дејства закона и других општих аката и забрану ретроактивне примене казненог закона. За тужиоца је потпуно јасно да је, у конкретном случају, претходни закон био блажи па према томе није било основа за ретроактивну примену новог закона и изрицање мере заштите конкуренције, па се таквим поступањем и у том погледу крши Устав Републике Србије. Наиме подношењем обавештења у време док је важио претходни Закон о заштити конкуренције, тужилац "И." д.о.о је остварила своје право да буде ослобођена од кажњавања. Околност да је "И." д.о.о доставила обавештење пре него што је донет закључак Савета Комисије о покретању поступка представља свршену правну ситуацију. Стога је став тужиоца да је поднеском од 30.10.2009.године покренут управни поступак чиме се сходно одредби члана 74. Закона о заштити конкуренције из 2009. године предметна правна ствар морала оцењивати према одредбама Закона о заштити конкуренције из 2005. године, јер би у противном било повређено начело правне сигурности и владавине права. У прилог изнетом правном виђењу ове ствари тужилац се позива и на правну експертизу професора др С. Л. према којој је оспорено решење незаконито, јер је њиме повређено начело забране ретроактивности, уз констатацију да доношењем оваквог решења Савет Комисије није испунио своју законску обавезу остваривања јавног интереса и да је дубоко подрио фундаменталне вредности владавине права и правне сигурности као основ уставног поретка и правног система Републике Србије. Образлажући тужбене наведе који се односе на погрешну примену правила поступка тужилац истиче да је поднеском од 30.10.2009. године тужилац пријавио Споразум и пратеће анексе туженом и тиме покренуо поступак пред туженим органом. У

оспореном решењу, међутим, тужени без адекватног образложења одбацује ову чињеницу и наводи да је поступак покренут по службеној дужности 12.11.2009. године. Имајући у виду да је чињеница која се односи на тренутак покретања поступка једна од кључних у овом предмету тужилац истиче да је Комисија била дужна да образложи заузети став у односу на природу поднеска тужиоца од 30.10.2009. године, што Комисија није учинила, а на шта је указано и пресудом Управног суда 1 У 7215/11 од 29.9.2011. године. Тужилац указује и да је поднеском од 14.6.2011. године упутио туженом предлог за вештачење у вези са утврђивањем и оценом одлучних чињеница које се односе на постојање интереса малопродавца за договор о продајној цени и карактер утврђених "заштитних цена" из споразума и пратећих анекса, а све у намери да докаже да супротна страна гаји културу "заштићених цена", на које наводе тужени није уопште одговорио. Тужилац указује да је на страни 23 образложења оспореног решења наведено да се приликом одмеравања висине изречене казне Савет Комисије придржавао методологије одмеравања висине казне утврђене "интерним смерницама" Савета Комисије од 19.05.2011.године, везано за примену Уредбе о критеријумима за одређивање висине износа који се плаћа на основу мера заштите конкуренције и процесног пенала, начину и роковима њиховог плаћања и условима за одређивање тих мера. По ставу тужиоца, Савет Комисије је прекршио и Закон о државној управи, јер су према овом закону министарства и посебне организације овлашћене на доношење правилника, наредби, упутстава, с тим да се упутством одређује начин на који органи државне управе и имаоци јавних овлашћења извршавају поједине одредбе закона или других прописа и да се правилници, наредбе и упутства објављују у "Службеном гласнику Републике Србије". Следом наведеног, тужилац налази да начин на који тужени извршава одредбе Закона о заштити конкуренције које се тичу изрицања управно-казнених мера не може бити утврђен "интерним смерницама", већ упутством које мора бити објављено у "Службеном гласнику Републике Србије". Применом смерница на конкретан случај крши се и Устав Републике Србије (забрана повратног дејства закона и свих других општих аката) будући да су смернице, донете дана 19.05.2011.године, примењене на правну ситуацију из 2009.године. У вези са пропустима у утврђивању чињеничног стања, тужилац наводи да је сагласан са налазима Комисије у погледу утврђивања чињеничног стања, изузев у делу у ком Комисија закључује да је тужилац иницијатор забрањеног споразума. С тим у вези, тужилац спори аргументе туженог који се односе на постојање сличних споразума тужиоца са другим добављачима, истичући да је управо предузеће "S." имало уговоре са другим предузећима (ПТП "Д." доо, "З. А." доо, "У." доо), закључујући да је тужени неправилно утврдио чињенично стање у погледу те чињенице. У тужби се наводи да у прилог ставу да је тужилац

иницијатор забрањеног споразума не говори ни чињеница да је споразум закључен на типском уговору тужиоца, јер је садржина уговора резултат преговора и да су на ту околност извођени докази сведочењем који су довели до несумњиве констатације да се преговори воде неформално и без достављања неких специфичних предлога. Тужилац истиче да нема интерес за договор о продајној цени, с обзиром на то да елиминација интра - бренд конкуренције погодује добављачу, а не трговцу. Ово стога што се уговорном одредбом према којој ће трговац продавати робу произвођача према унапред одређеним ценама унапред умањују могућности и сужава избор, па је стога интерес трговца да има шира права у погледу одређивања цене, укључујући и одређивање адекватне цене. Тужилац спори и налаз туженог садржан на страни 24 оспореног решења према коме "према Уредби" нису испуњени услови за примену ниједне олакшавајуће околности. С тим у вези, тужилац, полазећи од појединачних прописаних критеријума, наводи: да није имао намеру да изврши повреду конкуренције, да није дошло до наступања значајних штетних последица на тржишту, да се тужилац не може сматрати повратником у смислу Кривичног законика, да тужилац није вршио подстрекавање других учесника на тржишту на вршење радњи које за циљ или последицу имају или могу имати значајно ограничавање или спречавње конкуренције, да се тужилац сам пријавио туженом и да је поднео спорни споразум и пратеће анексе, као и да никада није одбио, спречавао или ометао сарадњу са туженим.

На основу свега изнетог тужилац предлаже да се усвоји тужба, поништи оспорено решење и обавезе тужени да накнади тужиоцу трошкове управног спора, и то за састав тужбе у износу од 31.250,00 динара и на име судских такси према таксеној тарифи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у целости оспорио тужбу као неосновану и истакао да је оспорено решење засновано на закону. Наводи да је неоснован навод тужиоца о погрешној примени закона и Устава у овој управној ствари, као и тврдња да је "И." остварила право на изузеће од кажњавања. Тужени орган наводи да је погрешан став тужиоца да је на конкретну управну ствар погрешно примењен Закон о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 51/09) и да је требало применити Закон о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 79/05). С тим у вези, тужени наводи да тужилац погрешно тумачи одредбу члана 71. став 5. Закона о заштити конкуренције из 2005. године у погледу могућности за изузеће од кажњавања, с обзиром на то да ова одредба не би могла бити примењена на тужиоца и да није дошло до промене закона. Чињеница да је тужилац поднео обавештење о постојању забрањеног споразума пре доношења закључка о покретању поступка, по схватању туженог, није довољан и једини услов за изузеће од кажњавања у смислу одредбе члана 71. став 5. Закона о заштити конкуренције из 2005. године, јер

наведена одредба упућује на то да је право на изузеће од кажњавања резрвисано само за једног од учесника у забрањеном споразуму, а то је у конкретном случају, "S.". Предложено је да суд одбије тужбу као неосновану.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени дана 26.10.2009. године примио поднесак Друштва "S. g." д.о.о из Н.С. којим је пријављено закључење Уговора о купопродаји број 0038/2009 закљученог дана 09.02.2009. године између "И." д.о.о Б., као купца и продавца концерна "S.T." д.о.о Б., док је тужиочеву пријаву наведеног уговора, као забрањеног рестриктивног споразума, тужени орган примио дана 30.10.2009. године. Увидом у Уговор и анексе који су у вези са истим закључени, утврђено је да су уговорне стране уговорице да продавац има обавезу да на тржишту Србије обезбеди примену јединственог ценовника који је саставни део Уговора и садржи најнижу малопродајну цену, уз уговорену обавезу одређених продаваца да обезбеде примену политике формирања малопродајних цена која подразумева утврђену формулу за израчунавање малопродајне цене у зависности од формата објекта купца. С обзиром на то да је према члану 10. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" број 51/09), постојала основана сумња да је наведеном одредбом утврђена цена у даљој продаји, што представља забрањен споразум, закључком туженог број 4/0-01-422/09-1 од 12.11.2009. године, покренут је поступак по службеној дужности против тужиоца и "S. g." д.о.о ради испитивања постојања повреде конкуренције у смислу наведене законске одредбе. У закључку је наведено да се поступак покреће по одредбама Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 51/09), који је у примени у моменту покретања поступка, јер су почетком примене тог закона (01.11.2009. године) престале да важе одредбе Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 79/05). Имајући, наиме, у виду да је одредбом члана 74. Закона о заштити конкуренције из 2009. године предвиђено да се на поступке који су започети до дана почетка примене тог закона, примењују прописи по којима су ти поступци започети, те чињеницу да је закључак о покретању поступка донет 12.11.2009. године, дакле у разумном року од подношења пријаве комисији дана 26.10.2009. године, односно 30.10.2009. године, тужени орган налази да су странке морале имати у виду да један дан или пар дана за доношење закључка није разуман рок у којем се закључак може донети, односно да поступак никако није могао бити покренут по

претходном закону већ по новом. Ово тим пре што је закон већ донет и објављен у "Службеном гласнику РС" дана 14.07.2009. године, а само је његова примена одложена до 01.11.2009. године. Из тих разлога се, по налажењу туженог, са поднетим пријавама поступало у складу са одредбама чл. 10. и 69. Закона о заштити конкуренције из 2009. године.

Образлажући одлуку из ст. I, II и III диспозитива оспореног решења којима је утврђено да одредба члана 5. став 4. Уговора, као и одредбе под тачком 1. Анекса IV/1 и тачком 7. Анекса IV/2, имају карактер забрањеног рестриктивног споразума, тужени наводи да су према члану 1. Уредбе о споразумима између учесника на тржишту који послују на различитим нивоима производње или дистрибуције ("Службени гласник РС" број 11/10), вертикални споразуми дефинисани као споразуми о продаји, куповини или дистрибуцији робе и услуга између учесника на тржишту који у циљу закључења и спровођења споразума послују на различитим нивоима производње и дистрибуције. Из наведеног, по налажењу туженог, следи да предметни уговор представља вертикални споразум. Полазећи од тога да према одредби члана 14. став 2. Закона о заштити конкуренције, вертикални споразуми о утврђивању продајне цене у даљој продаји припадају споразумима који према свом циљу значајно нарушавају конкуренцију и никако не користе потрошачима, тужени је закључио да одредба члана 5. став 4. Уговора, у контексту одређене најниже малопродајне цене из ценовника који је саставни део Уговора и одредбе из тачака 1. и 7. Анекса IV/1 и IV/2 предметног уговора (према којима се продавац обавезао да на тржишту Србије обезбеди примену политике формирања малопродајних цена до које се долази применом утврђене формуле у односу на формате објеката купца), представљају вертикални споразум којим се купцу ограничава право да слободно одређује цену производа у даљој продаји, који је забрањен и ништав према члану 10. ст. 1, 2. и 3. Закона о заштити конкуренције. Истичући да ни уговорне стране из предметног уговора у току поступка који је спроведен пред туженим органом нису спориле да наведени уговор и анекси који су у вези са њим закључени представљају забрањени рестриктивни споразум и да су га као таквог пријавили, тужени је одлучио као у ст. I до III диспозитива оспореног решења. На основу одредбе члана 10. став 3. Закона о заштити конкуренције, оспореним решењем је одлучено као у ставу IV диспозитива оспореног решења, тако што је утврђено да је забрањени рестриктивни споразум из ст. I до III ништав. Следи наведеног тужени је сагласно одредби члана 59. ст. 1. и 2. Закона о заштити конкуренције, којима је прописано да се решењем којим се утврђује повреда конкуренције могу одредити мере које имају за циљ отклањање утврђене повреде

конкуренције, у ставу V диспозитива оспореног решења привредним друштвима из става I диспозитива забранио свако будуће поступање којим би се могла нарушити конкуренција изричитим или прећутним уговарањем одредби које садрже обавезу купца на примену минималне, заштитне, фиксне и/или препоручене цене или утврђивања на било који други начин продајне цене производа.

У вези са одлуком туженог органа која се односи на ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције привредних друштва у оквиру концерна "S." (став VIII) и одбијања предлога тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције (став IX), те одређивања мере заштите конкуренције тужиоцу (став X), а што је предмет спорења тужбеним наводима, у оспореном решењу је наведено да је одредбама члана 69. ст. 1, 2. и 4. Закона о заштити конкуренције из 2009. године и Уредбом о условима за ослобађање обавезе од плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције ("Службени гласник РС" број 50/10), предвиђено да учесник забрањеног рестриктивног споразума испуњава услове за ослобађање ако је први комисији пријавио постојање споразума о којем Комисија није имала сазнање или је доставио доказе на основу којих је Комисија донела решење, под условом да није ни иницирао закључење забрањеног рестриктивног споразума. С тим у вези, тужени наводи да је увидом у пријемни печат тог органа на иницијалном поднеску уговорних страна, неспорно утврђено да је "S. g." први пријавио предметни уговор, о којем у моменту пријаве тужени није имао сазнања. У циљу утврђивања која је уговорна страна иницирала забрањене одредбе уговора, изведени су докази на основу којих су утврђене одлучне чињенице. Извршен је увид у уговоре које је "S." закључио са другим купцима у 2009. години (М. С.&С. д.о.о, М. - S д.о.о и D. М. д.о.о) и констатовано да у истима није утврђено постојање сличне одредбе о малопродајној цени. Међутим у овим уговорима осим уговора за "М." прописана је обавеза продавца на примену јединственог ценовника за све купце у земљи. Такође је извршен и увид у друге уговоре које је "S." закључио за 2009. годину и то са (ПТП "Д." д.о.о, "З. А." д.о.о, "У." д.о.о). Увидом у уговоре о купопродаји за 2010. годину које је "S." закључио за "И." и другим трговинским ланцима као што су (М.С.&С. д.о.о, М.- S д.о.о и D.М. д.о.о) утврђено је да у самом уговору нису уговорене обавезе на страни купца да примењује најниже малопродајне цене. Из наведених уговора је утврђено да се "S." као продавац обавезао и према другим купцима на примену најнижег ценовника за продавца и на примену одређене малопродајне цене која се формира применом одређене формуле у зависности од формата објекта купца. Тужени, међутим, налази да наведени докази само на први поглед указују на могућност да је ове одредбе

иницирао продавац, желећи да обезбеди примену најниже продајне цене својих производа на тржишту Србије, налазећи да је таква одредба, у ствари, неопходна само ако је купац заинтересован да продавац обезбеди примену исте политике малопродјаних цена и према другим купцима. Према томе, чињеница да се једна уговорна страна обавезује да не испуњава одређену обавезу само према другој уговорној страни, већ и према конкурентима друге уговорне стране сама по себи, по налажењу туженог органа, потврђује да је циљ те уговорне одредбе да сви купци "S." производа продају те производе, у даљој продаји, по одређеној малопродајној цени или цени која није нижа од најниже малопродајне цене. Тужени, наиме, оцењује да продаја истих производа у објектима различитих конкурената по цени која не може бити нижа од најниже утврђене или по фиксној цени, значи елиминацију ценовне конкуренције, јер потрошачи не могу да бирају производе "S." по цени у различитим продајним објектима, што за последицу може имати само више цене тих производа. С тим у вези, тужени констатује да је у конкретном случају преговарачка моћ великог купца од одлучујућег значаја за одлуку продавца да пристане на услове које му баш и не иду у прилог, како би задржао великог купца. С друге стране, купац има снажан мотив да уговори примену јединствених цена што му доноси вишеструку корист која се огледа у томе да је мотивисан да набавља већу количину како би добио већи рабат, као и да примењује најнижу малопродајну цену, само ако је примењују и његови конкуренти, јер на тај начин елиминише и ценовну конкуренцију у даљој продаји. Полазећи од наведеног и доказа у списима предмета који су назначени у оспореном решењу, тужени је нашао да је тужилац иницијатор забрањене одредбе уговора, нарочито имајући у виду начин формулисања одредбе уговора и околности под којима је предметна одредба закључена, те економски интерес који је руководио уговорне стране у иницирању предметне одредбе уговора. На основу наведеног тужени је нашао да су испуњени услови да се ослободе од плаћања новчаног износа мере заштите конкуренције привредних друштава у оквиру концерна "S." , па је одлучио као у ставу VIII диспозитива оспореног решења, док је у ставу IX диспозитива решења одбио захтев тужиоца за ослобађање плаћања наведене обавезе.

Оцењујући законитост оспореног решења, а имајући у виду све правне разлоге које је у образложењу свог решења истакао тужени, Управни суд је нашао да је тужба основана из следећих разлога. Суд је, наиме, имао у виду да је у образложењу оспореног решења Комисија за заштиту конкуренције констатовала да је дана 30.10.2009. године, примила од стране друштва "И." д.о.о. Б., преко пуномоћника, пријаву споразума – уговора о купопродаји бр. 0038/2009 од 09.2.2009. године, закљученог са концерном "S.T." д.о.о. Б.. У

пријави се тужилац позвао на одредбу члана 71. став 5. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" бр. 79/2005), којом је прописано да се не изриче казна учеснику споразума из члана 7. став 1. овог закона, као ни одговорном лицу, ако је учесник пријавио Комисији постојање споразума и његове учеснике пре доношења закључка о покретању поступка против њега. По налажењу суда, имајући наведено у виду, тужени орган није на довољно јасан и потпун начин образложио правну природу пријаве тужиоца поднете 30.10.2009. године, а са аспекта законом прописаног начина покретања поступка и то у односу на закон који је важио у моменту подношења предметне пријаве – обавештења. Суд је, наиме, имао у виду да је предметни уговор закључен и пријава истог Комисији поднета у режиму важења Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" бр. 79/2005), као и да је одредбом члана 74. Закона о заштити конкуренције ("Службени гласник РС", број 51/09), предвиђено да се на поступке који су започети до дана почетка примене овог закона примењују прописи по којима су започети. Стога је, по налажењу Суда, потребно да, у поновном поступку, тужени орган детаљно образложи природу поднеска – пријаве, односно обавештења од чега ће зависити оцена правилности примењеног материјалног права у конкретној правној ствари.

Управни суд налази да се основано тужбом указује и на то да Савет Комисије, у току вођења поступка, није правилно применио и правила посебног управног поступка, која су утврђена Законом о заштити конкуренције ("Службени гласник РС" бр. 51/2009) у односу на предлоге који су учинињени у току поступка, а односе се на извођење доказа саслушањем сведока, а све у циљу потпуног утврђивања чињенице која се односи на то ко је иницијатор закључења забрањеног споразума. С тим у вези, Суд налази да су наводи оспореног решења који се односе на утврђивање чињенице ко је иницијатор забрањеног рестриктивног споразума међусобно противуречни, као и да у решењу нису довољно образложени параметри на основу којих се са сигурношћу може закључити да је тужилац, с обзиром на своју екомонску снагу, као параметар на који се тужени позива, био у прилици да иницира закључење предметног споразума. Ово стога што је у оспореном решењу констатовано да је након увида у уговоре које је "S." закључио са другим трговинским ланцима, поред тужиоца, утврђено да ти докази "само на први поглед указују на могућност" да је уговорне одредбе које се односе на примену одређене малопродајне цене иницирао продавац, желећи да обезбеди примену најниже продајне цене својих производа на тржишту Србије. Независно, међутим, од налаза да упоредни уговори указују на могућност да је продавац иницијатор забрањеног споразума, тужени своју коначну оцену о томе ко је иницијатор споразума заснива на констатацији да је у конкретном случају преговарачка моћ великог

купца од одлучујућег значаја за одлуку продавца да пристане на услове које му баш и не иду у прилог, како би задржао великог купца. Наведену оцену, тужени, међутим не поткрепљује конкретним показатељима економско - финансијске природе којима се доказује величина тужиоца која је у конкретној управној ствари била од пресудног утицаја на исход преговора који су претходили закључењу предметног споразума, одбијајући притом предлог тужиоца изнет током спроведеног поступка пред туженим за утврђивање наведене чињенице извођењем доказа вештачењем. Из констатације туженог да је одредба која је оцењена као забрањени рестриктивни споразум неопходна само ако је купац заинтересован да продавац обезбеди примену исте политике малопродајних цена и према другим купцима, по оцени Управног суда, не може се утврдити да је управо тужилац иницијатор такве уговорне одредбе, с обзиром на то да се, према наводима оспореног решења, "S." обавезао и према другим купцима на примену најнижег ценовника. Суд, наиме, налази да у оспореном решењу није јасно утврђена тржишна позиција и економска снага привредних субјеката, укључујући и тужиоца, на основу које би се могло утврдити да је баш тужилац, а не неки други од назначених купаца, односно продавац, иницијатор забрањеног рестриктивног споразума. Наведени пропуст туженог органа од утицаја је и приликом одлучивања о изрицању висине мере заштите конкуренције. У оспореном решењу се, наиме, наводи да је у погледу утврђивања последица повреде конкуренције закључено да су "у наведеном периоду до годину дана, услед примене спорних одредби и фактички наступиле штетне последице, нарочито на тржишту трговине на мало у неспецијализованим продавницама". Суд, међутим, оцењује да наведена констатација о наступању штетних последица није довољно образложена, односно економско - финансијским параметрима поткрепљена, те се за сада не може прихватити као правилна и на закону заснована. Следом наведеног, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка прописану одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01), према којој образложење решења, поред осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, применом одредбе члана 40. став 2. у вези са чланом 42. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог Закона.

Одлука о трошковима поступка, у ставу II диспозитива пресуде, донета је на основу одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), и одредаба чл. 146, 149. и 150. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.125/04...111/09), а које се одредбе сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), па су тужиоцу признати трошкови за састав тужбе од стране адвоката у износу од 31.250,00 динара, сагласно Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС" бр.129/07, 53/10 и 15/12), и трошкови на име таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 1900,00 динара.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 25.6.2012. године, 12 У. 1582/12

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа- судија
Душанка Марјановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић